

dringer og Forslag, som fremkom fra det i forrige Samling nedsatte Folkethingsudvalg med Hensyn til det af den foregaaende Justitsminister forelagte Lovforslag angaaende den her omhandlede Gjenstand, ligesom jeg troer, at man maa sætte stor Værdi paa, at den høitærede Minister af dette tidligere Lovforslag har ladet udgaae det Udsnit, der gik ud paa som en Slags Forsløber for den paatænkte Omordning af de procesuelle Former at faae optaget adskillige Paragrapher, om hvilke man ikke kunde Andet end antage, at de i og for sig, hvorledes end Sagen stillede sig, vilde i Fremtiden være meget uheldige. Imidlertid er der nogle enkelte Punkter, med Hensyn til hvilke Justitsministeren ikke har kunnet slutte sig til, hvad der blev udtalt af Udvalget i forrige Samling, og hvortil jeg skal tillade mig at knytte nogle faa Bemærkninger for at henlede Opmærksomheden paa, hvilke disse Punkter i det Væsentlige ere. Jeg skal ikke dvæle ved et Punkt, om hvilket Udvalget havde gjort en bestemt Indstilling, nemlig det, at Udarbejdelsen og Bekjendtgjørelsen af Politivedtægter ikke, saaledes som foreslaaet i det da forelagte Regjeringsudkast, som det var kommet til os her i Folkethinget fra Landstthinget, skulde skee af Amtmanden, men derimod af Justitsministeren. Jeg indrømmer gjerne, at saaledes som den høitærede Justitsminister nu har affattet § 3, navnlig under Hensyn til det Forslag, der var fremkommet fra Folkethingets Udvalg, ere de Betæneligheder i en ikke ringe Grad svækkede, som gjorde, at man ikke fandt sig foranlediget til at tiltræde Bestemmelsen om, at det skulde være Amtmanden, der skal udarbejde Vedtægterne. Jeg figter derved til, at medens Lovforslaget, saaledes som det da forelaa, gik ud paa, at Amtmanden skulde udarbejde Vedtægterne efter Forhandling med Communalbestyrelsen, hedder det nu i Overeensstemmelse med Udvalgets Forslag, at han skal indhente Betænkning fra Communalbestyrelsen, hvorved det altsaa er givet, at dennes Mening om de enkelte Punkter kommer til at foreligge langt klarere og i en mere bestemt Form for Justitsministeren. Uagtet jeg saaledes erkjender, at der nu er Mindre, som taler for netop at holde paa, at det skulde

være Justitsministeren, som udstedte Vedtægterne, forekommer det mig imidlertid i det Mindste for Diebliffet, at det, da det er en som Lov bindende Regel, der kommer til at gaae ud for Communen, dog vilde være ønskeligt, at det var Justitsministeren. Imidlertid holder jeg mig overbevist om, at dette er et Punkt, med Hensyn til hvilket man vil kunne komme til Enighed med Regjeringen. — Der er et andet Punkt, som ligger mig saa stærkt paa Hjerte at jeg ikke varmt nok kan anbefale Folkethinget at gaae den Vej, som jeg og det langt overveiende Fleertal af Udvalget i forrige Samling i saa Henseende erklærede sig for at gaae, og det er, at der ikke bør kunne vedtages Noget i Politivedtægten, som Communalbestyrelsen modsætter sig bliver optaget deri. Det er jo de stedlige Forhold, som skulle afgive Reglen for, hvad der rundt omkring i Landets Kjøbstæder skal optages i Politivedtægten paa Grund af den Nødvendighed, som disse stedlige Forhold fører med sig, men det er dog klart, at der i en stor Mængde af Kjøbstæderne i Landet vil kunne finde særlige Forhold Sted, om hvilke i Virkeligheden ingen Anden kan have en fuldstændig begrundet Mening end netop Communalbestyrelsen, da Sagen i mange Tilfælde vil dreie sig om Gjenstande, der mere ligge indenfor Kjøbstædernes eget Omraade, og jeg troer altsaa, at man, hvor stedlige Forhold maatte gjøre det ønskeligt ikke at optage en Bestemmelse i Politivedtægten, bør overlade til Communalbestyrelsen at kunne sige: Denne Bestemmelse kunne vi ikke ansee for tjenlig for Communen. Jeg skal ganske vist ikke forbyde mig i at behyde, at der virkelig kan være stedlige Forhold, som medføre, at man ikke bør berøve Communalbestyrelsen Afgang til en saadan Indsigelse, men det tør maaskee være mig tilladt at paapege et enkelt Punkt, nemlig det, der er anført i Lovforslagets § 2 Lit. c., hvor der som Gjenstand for Bestemmelse i Politivedtægten nævnes, hvad der staaer i Forbindelse med Tilsynet med løsagtige Fruentimmer. Vi kunne dog sige os selv, at der er en stor Mængde af Landets Kjøbstæder, hvori en Bestemmelse i denne Retning til al Lykke vil være aldeles overflø-